

Nošvīkstēja ķepas, un Leo pagriezies ieraudzīja Rungam garām paspraucamies Nazi. Barvedes acis apmierināti dzalkstīja. Viņas balss skanēja maigi un glaudeni: – Tas jau sen bija gaidāms, ielas kranci. Vai tev ir sakāms pēdējais vārds?

– Nedariet to. – Leo nokaunējās, dzirdot paša ubagošanu. Nē – Nazei neizdosies viņu padarīt par glēvuli. Suns norija siekalas. Viņš nelūgs žēlastību. – Man tev *nekas* nav sakāms.

Nazes balsī ieskanējās vilšanās. – Paliec sveiks, plušķi! – Viņa atņirgtiem zobiem metās Leo virsū. Tas instinktīvi palēca atpakaļ un vēl mirkli ar ķepām mēģināja noturēties pie bedres malas. Izgrūdis rējienu, Leo krita. Galva atsitās pret zemi, un ķermeni sagraba sāpes. Tad vairs nebija nekā.

ERIN HUNTER

SURVIVORS

STORM OF DOGS

ĒRINA HANTERE
KLANU SUŅI
SUŅUVĒTRA

No angļu valodas tulkojusi
Ieva Elsberga

ZVAIGZNE ABC

821.111(73)-93

Ha 466

Erin Hunter

SURVIVORS 6: STORM OF DOGS

Copyright © 2015 by Working Partners Limited

Series created by Working Partners Limited.

Cover © Wydawnictwo Nowa Baśń 2023

Illustration author: Anna Andruchowicz

All rights reserved.

Ērina Hantere

KLANU SUŅI. SUŅUVĒTRA

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*

Projekta vadītāja *Marika Taube*

Redaktore *Santa Brauča*

Korektore *Evija Stikute*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,

Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-4345

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs.

Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta

izmantošana ir autortiesību pārkāpums.

Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta

atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Tulkojums latviešu valodā, Ieva Elsberga, 2024

© Literārā apdare, izdevums latviešu valodā, Apgāds Zvaigzne ABC, 2024

ISBN 978-9934-32-498-7

Īpašs paldies Inbali Izerlesai

Veltīts Noam Aleksandram

SUNU KLANI

SAVVAĻAS BARS (HIERARHISKĀ SECĪBĀ)

- ALFA neliela vējasune ar īsu, pelēku spalvu (dēvēta arī par Sauli).
- MEDNIEKI **AŠĀ** – sīka kucīte ar dzintaraini brūnu un baltu kažoku.
LEO – suns ar biezu, zeltaini baltu kažoku.
BRUNO – liels, brūns cīņassuns ar biezu kažoku un bargu purnu.
BELLA – kucīte ar biezu, zeltaini baltu kažoku.
MIKIJS – melnbalts ganusuns ar gludu, zīdainu spalvu.
VĒTRA – dzintarbrūna asinssune.
- PATRUĻNIEKI **MĒNESNĪCA** – melnbalta ganusune.
ŠAUTRA – slaida, brūni balta dzinējsune.
MARTA – milzīga, melna sune ar biezu kažoku un lielu galvu.
DEIZIJA – sīka, balta kucīte ar brūnu asti.
SMILKSTS – sīks savāda paskata šunelis ar mazām auštelēm un krunkainu purnu.

VABOLE – melnbalts, pinkains suns
(Mēnesnīcas un Uguns dēls).

ĒRKŠĶE – melna, pinkaina sunīte
(Mēnesnīcas un Uguns meita).

OMEGA

sīka kucīte ar garu, baltu spalvu
(dēvēta arī par Saulstarīti).

ASINSSUŅI

(HIERARHISKĀ SECĪBĀ)

ALFA

slaida, melni brūna sune ar baltu ilkņa
formas lāsumu zem auss (dēvēta arī par
Nazi).

BETA

ražens, melni brūns suns (dēvēts arī par
Rungu).

DUNCIS – dzintaraini brūns suns ar strupu
purnu.

PISTOLE – melni brūna sune.

ZVĒRS – melni brūns suns.

UZŠĶĒRDĒJA – melni brūna sune.

REVOLVERIS – melni brūns suns.

CIRVIS – melni brūns liela auguma suns.

IZKAPTS – liela, melni brūna sune.

VĀLE – plecīgs, melni brūns suns.

MUSKETE – melni brūns suns.

LODE – melni brūna sune.

ŠĶĒPS – melni brūns suns.

BULTA – jauns, melni brūns suns.

SKROTS – sīkāks melni brūns suns.

ILKNIS – tumši un zeltaini brūns suns.

OMEGA vilka jauktenis ar pelēki sirmu spalvu un dzeltenām acīm.

NERVA BARS

ALFA dzintaraini brūns, melni lāsumots dzinēj-suns ar trim kājām (dēvēts arī par Nervu).

BETA sīks, pinkains šunelis ar melnu spalvu (dēvēts arī par Šlakstu).

DZINĒJA – sīka, rūsgana sunīte.

ČUKSTS – tievs, pelēks suns.

KRUĶIS – sīks, pluskains šunelis ar rē-tainu purnu.

SPRUNGULIS – drukns, brūns suns.

VĒSMA – sīka, brūna sunīte ar lielām ausīm un īsu spalvu.

OMEGA maza, melna sunīte (dēvēta arī par Sīkaļu).

EZERS

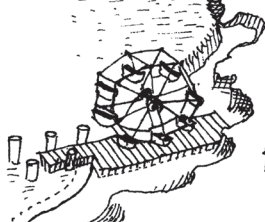
BĀKA

BEZGĀLĪGAIS

SAVVAĻAS BARA
APMETNE

ASINSSUŅU ĀLA

GARĶEPAINŪ
PILSĒTIŅĀ

UPE

UZ
PILSĒTU

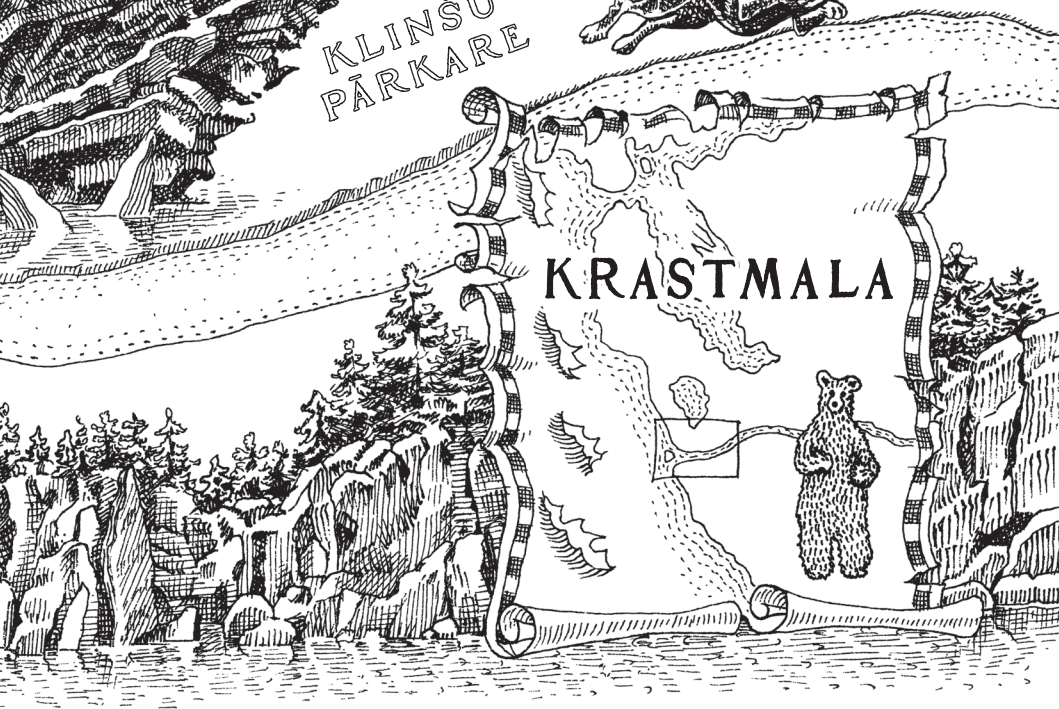
NERVA MEŽS

MILZUSPALVAS ALA
UN KRITUŠAIS KOKS

KLINŠU
PĀRKARE

KRASTMALA

PROLOGS

Leo iztrūcies pamodās un pielēca kājās. Pār muguru pārskrēja baiļu trīsas, karsti sariesoties rīklē. Gribējās ņemt kājas pār pleciem, tik ļoti, ka reiba galva, bet nebija, kur skriet. Leo skatiens aizzibēja pie metāla restēm, kas aizsprostoja ceļu.

Gaisā pacēlās citu suņu smārds. Atskanēja pārbiedēti smilksti un vaimanas. Leo apjucis nopurinājās. Viņš šo vietu pazina...

Slazdunams!

Kā tas nākas, ka viņš atkal nonācis te? Leo ar grūtībām pagriezās pret blakusbūri un sāka sparīgi ostīt, vai tur ir Saule. Ūsas nodrebēja, uztverot draudzīgo, mierinošo aromātu.

– Saule? Saule, kaut kas tuvojas. Kaut kas ļauns.

– Jā, es arī to jūtu! Kas notiek? – Saules spalģajā vaukšķienā ieskanējās bailes.

Leo ar priekšķepām atspiedās pret stieplu durvīm, bet tās nepadevās. No pārējiem būriem atskanēja smilksti. Viss bija uz mata kā iepriekšējā reizē – viņi visi bija iesprostoti.

– Saule! – Leo ierējās. – Laikam atkal tuvojas Lielais Rūciens! Vai tu arī to jūti?

Bija dzirdams, kā sune piespiežas pie metāla starpsienas, kas šķīra viņu no Leo. – Bet tas ir beidzies, Leo, – viņa iesmilkstējās. – Tas jau ir noticis. Tas nevar notikt vēlreiz.

Neraugoties uz šausmu noti draudzenes balsī, vējasunes vārdi tomēr nomierināja. Saulei ir taisnība. Lielais Rūciens ir palicis pagātnē. Mēs izglābāties. Šoreiz mums nav jāuztraucas – tās ir tikai nelāgas atmiņas.

Zeme sāka drebēt, un virs galvas šņākdams nokrakšķēja drūpošs cietais akmens. Pārējie ieslodzītie suņi panikā iekaucās. Pār telpu viņiem vēlās šķebinoša baiļu dvaka.

Leo ierējās tik skaļi, lai viņu sadzirdētu: – Tev taisnība, Saule! Tas jau ir noticis un nevar notikt vēlreiz! – Balsī ieskanējās nedrošība. – Un pat tad, ja notiktu, mēs iepriekšējā reizē izglābāties – mēs palikām dzīvi.

Atskanēja vēl viens krakšķis, un no griestiem kā sniegs nogāzās putekļu mākonis. Leo sparīgi mirkšķināja plakstiņus, tomēr gandrīz neko nevarēja saskatīt.

– Bet šoreiz kaut kas šķiet citādi, – Saule žēli ieteicās.

Leo aizžņaudzās rīkle, un viņš piespieda asti cieši pie sāna. Vējasunei bija taisnība. Vienmēr, kad Leo sapņoja par Lielo Rūcienu, viņš zināja, ka izdosies aizbēgt. Taču šoreiz...

Suns nepaguva pabeigt domu. Zeme sāka mežonīgi trīcēt, viņš zaudēja līdzsvaru un ar būsķi nogāzās garšļaukus. Bija dzirdams žļerkstoša metāla un plīstoša caurspīdīgā akmens troksnis. Suņi pārbīli kauca. Slazdi

sāka gāzties un sašķīda pret plaisājošo zemi. Leo caur balto putekļu miglu redzēja, kā viens no būriem uzgāžas virsū otram, saspiežot suņus tur iekšā. Viņš šausmās ieplestām acīm uzrausās ķepās, bet jau nākamajā brīdī sāka gāzelēties arī viņa paša būris.

– Leo! Palīgā! – Saule rēja, ar nagiem skrāpēdamās gar būra durvīm.

Izdzirdis draudzenes balsi, Leo rausās uz priekšu un izbāza ķepu caur stieplēm, pūloties kaut kā izlīst laukā. – Es jau nāku! – viņš mierināja. Tiesa, raustot metāla pavedienus, sāka mosties šaubas. Šai brīdī daļai slazdu-nama sienas jau vajadzēja būt iebrukušai, nogāžot zemē Saules būri, atraujot to vaļā un aizķerot un atplēšot arī Leo būra stūri. Tieši tā viņiem bija izdevies glābties. Šoreiz viss bija citādi...

Zeme nu drebēja stiprāk, un visapkārt apdullinoši brīkšķēja un dārdēja. Suņi rēja pilnā rīklē. Leo būris ar asu rāvienu sakustējās un pēc nākamā grūdienu sazvārojās un krita. Tas piezemējās augšpēdus. Leo mugurā iedūrās svelošas sāpes, un viņš iegaudojās. Es domāju, ka tas ir sapnis! viņš sev atgādināja. Sapnī nevar just sāpes! Vai viņš būtu maldijies? Varbūt viss tomēr notika pa īstam?

Leo pierausās ķepās, viebdamies no sāpēm un gata-vodamies glābties. No griestiem gāzās gruveši, apbērdami salauzto būri. Leo pašļūca uz priekšu un izstiepa ķepu, grasīdamies kāpt laukā.

Taču viņa būra durvis nebija atsprāgušas vaļā.

Leo samiedza acis un mēģināja kaut ko saskatīt bie-zajās putekļu vērpētēs. Beidzot viņš pamanīja Sauli.

Sune ar priekšķepām sparīgi būsķķināja pa sava būra sienām. Viņa atradās netālu, tomēr starp abiem bija vairākas stieplu sienas un sakrituši akmeņi. Saules tumšās acis uztvēra Leo skatienu, un viņa atmata galvu un iegaidojās. – Tā nenotika! Mēs izbēgām no slazdunama! Mums ir lemts izglābties!

– Mēs izglābāties! – Leo atsaucās. – Mēs paliksim dzīvi! – Suns sasprindzināja visus spēkus un triecās pret būra durvīm, par katru cenu pūlēdamies tās atvērt. Durvis zem ķepām nokrakšķēja, un Leo apskurba no prieka. Paldies debessuņiem, viņš pie sevis izdvesa.

Pēkšņi no griestiem atskanēja rūkoņa, un Leo apjucis atrāvās atpakaļ. Sienas bīstami zvārojās, un būris drebēja kā apšu lapa. Nodārdēja plīstošs akmens, un visa pasaule sagruva.

PIRMĀ NODAĻA

Leo strauji atvēra plakstus, un viņam izlauzās baiļu smilksts. Suns kampa pēc elpas un saslēja ausis. Drausmīgā dārdoņa un kaucieni vairs nebija dzirdami.

Tas tomēr bija tikai sapnis... un mēs palikām dzīvil

Leo dziļi elpoja, un viņa dzīslās plūda atvieglojums. Nakts bija klusa un dzeistra. Pa ieeju migā varēja samanīt, kā ledaina auka purina nedaudzo koku kailos zarus. Leo redzēja zālaino nogāzi netālu no kraujas, kur viņš un draugi bija atraduši baru pēc tam, kad atgriezās no Uguns neveiksmīgās glābšanas. Saule bija nolēmusi, ka jāpaliek tepat par spīti briesmām, – bars bija zaudējis pārāk daudz spēka bezgalīgajos drošākas teritorijas meklējumos.

Leo pagriezies uzlūkoja Sauli – bara jauno alfu un viņa dzīvesbiedri. Vējasune bija saritinājusies Leo blakus, piespiedusi silto augumu viņam klāt, un viņas krūtis miegā mierīgi cilājās. Krēmbaltais purniņš notrīsēja un atslāba, un viņa klusi šņākuļoja. Leo sajuta pazīstamu, siltu sirsniņu un maigi nolaizīja draudzenei degunu. Saule nošņaukājās, bet nepamodās.

Suns piecēlās kājās un izstaiņājies paraudzījās apkārt. Viņu miga bija iekārtota alai līdzīgā ligzdā no žagariem un efejām. Tā bija labākā miga visā apmetnē – reiz tajā mitinājās viņu agrākais alfa, vilka jauktenis. Leo noskurinājās. *Tas nodevējs! Viņš nostājās Nazes un asinssuņu pusē...*

Leo izgāja ārā no migas un spēra soli salnas klātajā zālē, kas trausli kraukšķēja zem ķepām. Koki un nogāze pasargāja klajumu no spēcīgākajām aukām, kas brāzās pār Bezgalīgo ezeru, tomēr vēja ledainais pieskāriens sabužināja spalvu, un suns nodrebinājās. Debesjums līdzinājās biežam, melnam kažokam, kurā kā modras acis mirdzēja sīkas zvaigznes. Leo uzmanīgi laipoja starp gulošajiem bara biedriem, kuri bija iekārtojušies starp krūmiem. Ne visi bija vēlējušies palikt šai klinšainajā vietā, pavisam tuvu pamestajai garķepaiņu pilsētiņai lejā, kur savu midzeni bija ierīkojuši asinssuņi. Tomēr Saules lēmums bija negrozāms: ja trūks medījuma, varēs doties to meklēt aiz pakalniem, taču bars paliks tepat. Nebeidzama klaiņošana laupīs suņiem pēdējos spēkus. Viņiem vajadzīga sava vieta, sava teritorija, ko aizstāvēt. Baram vajag apmetni, ko saukt par mājām.

Neviens nebija apšaubījis vadones lēmumu.

Arī Leo gribēja palikt... bet viņam bija savi iemesli uzskatīt, ka ir jāgatavojas stāties ienaidniekam pretī.

Leo lavījās starp gulētājiem, un viņa skatiens aizķērās pie Vētras. Sunītes ķermenis miegā saspringti raustījās un augšlūpa pacēlās, atsedzot garu, baltu

ilkni. Zem ādas kustējās muskuļi. Vētra pat miegā izskatījās bīstama. Leo uz brīdi apstājās un atglauda ausis, prātojot, par ko gan jaunā asinssune sapņo, ja tā saspriņdzinās. Diez vai viņai rādījās Lielais Rūciens – tolaik viņa vēl pat nebija piedzimusī.

Vētrai izlauzās kluss ņurdiens, un Leo nemierīgi pamīņājās. Vai viņa no jauna izdzīvo nežēlīgo cīņu ar pašas brāli Ilkni? Kopš tās bija aizritējis teju vesels Mēnessunes cikls, un sunītes dziļās, purpursarkanās rētas bija gandrīz sadzijušas. Asinssuņu Niknuma pārbaudījuma likums paredzēja, ka vienam no pretiniekiem ir jāiet bojā, tomēr tie abi bija palikuši dzīvi. Vētra bija pierādījusi, ka ir pavisam nobriedusi un spēj savaldīties. Viņa pasaudzēja brāļa dzīvību, lai arī tas bija viņai mežonīgi uzbrucis. Leo joprojām jutās lepns, atceroties jaunās sunes lojalitāti un izturību.

Pēkšņi Vētra noraustījās un pietrūkās ķepās. Viņas acis bija plati vaļā un skatiens šaudījās šurpu turpu, it kā viņa gaidītu, ka tumsā ieraudzīs ienaidnieku. Bet tad sunīte pamanīja Leo un apsēdusies viegli paluncināja asti.

Suns piegāja Vētrai klāt un ar degunu pieskārs viņas purnam. – Kā tu jūties?

Vētra palocīja priekšķepu. – Daudz labāk. Skaties! Man vairs nesāp, kad atbalstos uz tās. – Viņa apliecināja teikto, apmetot loku Leo apkārt.

Leo rūpīgi apskatīja sunītes purnu. Skrāpējumi bija labi sadzijuši, bet noplēstais kreisās auss gabals

gan vairs nekad neataugs. Leo pameta skatienu uz guļošajiem suņiem. – Paiesim tālāk no migas.

Jaunā asinssune pamāja ar galvu un sekoja Leo līdz pirmajiem dīkmalas kokiem. – Kāpēc tu esi nomodā vēl pirms Saulesuņa celšanās? – viņa pajautāja.

Leo nopūtās. Ja izstāstīs Vētra par sapni, viņa tikai lieki uztrauksies. – Ledusvējam ritot, Saulesuns sāk gulēt ilgāk. Taču mēs gan nevaram atļauties tādu greznību. – Leo aizgriezās un slepus paostīja gaisu. Viņam likās, ka saož asu sniega smārdu.

– Jo ilgāk mēs guļam, jo vieglāk mums ir uzbrukt, – Vētra piekrita. Apklususi viņa atgāza tumšo galvu. – Bet varbūt arī medījums guļ ilgāk. Varbūt mums būs vieglākas medības!

Leo mundri paluncināja asti. – Varam pamēģināt. – Viņš juta tieksmi doties atklātā laukā, pārmeklēt teritoriju starp kokiem līdz pat klintīm. Patruļnieki sargāja apmetni dienu un nakti, un kopš Vētras un Ilkņa cīņas ienaidnieks nebija manīts. Tomēr Leo zināja, ka savvaļas suņi nedrīkst atslābt. Bars nebūs drošībā, kamēr vien tuvumā būs Naze un pārējie asinssuņi.

Saulesuns jau laiski stāipīja ūsas virs apvāršņa, kad Vētra atgriezās pie Leo. Viņa nometa zemē blakus Leo guvumam tādu pašu lielu, brangu, pālsu brūnganu putnu ar pelēkiem spalvu galiem. Putniem bija garš, melns kakls un melna seja, tikai

zem knābja bija redzams spoži balts plankums. Jau vairākas dienas suņiem virs galvas pāri Bezgalīgajam ezeram laidās milzu bari tādu putnu. Tie visi atlidoja no tās pašas puses, un katrs kāsis sekoja savam alfam.

Kā tie visi zina, kurp lidot? Leo ne pirmoreiz aizdomājās. Vai putni jūt kaut ko tādu, ko nespēj sajust suņi? Vai tie zina, kur meklējams siltums? Vai seko Saulesunim uz tām zemēm, kur tas nekad neguļ un kur vienmēr ir gaišs?

Vairāki putni bija satupuši uz akmeņiem netālu no kraujas. Tāpēc Leo un Vētrai bija paveicies pārīti nomedīt. Augstu debesīs lidoņi bija ātri un graciozi, bet uz zemes tie kļuva lempīgi.

Leo un Vētra paņēma savu lomu un devās atpakaļ uz apmetni. Pārējie jau bija pamodušies un izstaipījās vārajā sauleslēkta gaismā, bet Deizija, kura bija sargājusi guļošo baru, snauduļoja patruļnieku migā. Pamanījusi nācējus, sunīte pacēla galvu, un pārējie priecīgi ierējās.

Vabole laizīdamies ņēmās skriešus riņķot abiem suņiem apkārt. Pievienojās arī viņa māsa Ērkšķe – viņa pielēkšoja pie putniem un tos nedroši apostīja.

– Kas tie tādi *ir*? – Viņa pabikstīja vienu ar ķepu.
– Nekad neesmu redzējusi tik garu kaklu!

Vabole iepleta acis un apstājās. – Tikai Leo varēja nomedīt tik savādus radījumus! – viņš godbijīgi iesmilkstējās. – Garu suņi ir ar tevi!

Leo īsti nezināja, kas tie par putniem, bet, pirms paspēja kaut ko atbildēt, pienāca Mēnesnīca. – Tās ir zosis, – viņa noteica, piešķiebusi smailās, melnās ausis.

Putna vārda uzzināšana nekādi nemazināja Vaboles sajūsmu. – Leo, kā tev šķiet, vai tavs tēvs varēja būt garu suns? – viņš rēja.

No migas izlīda Saule un ar uzjautrinājumā pieliektu galvu uzlūkoja Leo.

Viņu smīdina Vaboles cildinājumi – viņa smejas par mani.

– Nē, Vabole, – Leo nokaunējies žigli sacīja. – Esmu pārliecināts, ka nebija vis.

Leo uzmeta skatienu suņukam. Tas bija mazliet sīkāka auguma nekā māsa. Viņa kažoks bija melnbalts kā Mēnesnīcai, bet purniņš – pavisam strups un ķepas – druknas. *Vabole ar katru dienu arvien vairāk līdzinās Ugunim. Un, manuprāt, viņš mēģina atrast kādu, kas varētu aizvietot viņa tēvu.*

Kad suņi bija kopīgi notiesājuši zosis, pēc kārtas izvēloties labākos kumosus, – vispirms ēda Saule, tad pārējie līdz pat bara omegai Saulstarītei, daži sapulcējās, lai Vētras vadībā trenētos cīņai. Jaunā asinsune rādīja, kā izvairīties no sitieniem un bloķēt tos, bet pārējie skatījās.

– Pats svarīgākais ir ātrums, – Vētra pamācīja. – Pretinieks nepamanīs uzbrukumu. Mērķis ir gūt virsroku, nodabūt pretinieku zemē un turēt pie rīkles.

Leo paraudzījās uz suņiem, bažīgi vērodams reakciju. Mikijs un Ašā centās, cik spēdami, lai atdarinātu Vētras veiklo lēcieni ar izstieptām priekšķepām. Bruno nostenējies pacēla ķepu, un Bella ar Martu pēc kārtas vingrinājās bloķēšanā. Pat Smilksts, kurš parasti kurnēja, tikko padzirdējis par treniņiem, tagad ieinteresēti vēroja. Leo klusībā izdvesa atvieglojuma nopūtu. Šķiet, nevienam, lai kāda ranga viņš būtu, nebija iebildumu pieņemt Vētras padomus.

Visiem nāk par labu brīvāki noteikumi nekā agrāk, vilka jaukteņa vadībā. Vētra var iemācīt pārējiem šo to noderīgu, būtu muļķīgi to neizmantot tikai hierarhijas dēļ. Darboties plecu pie pleca – tā tam barā jābūt.

– Deizij, vai drikstu nodemonstrēt ar tevi? – Vētra pajautāja. – Tas nebūs sāpīgi.

Baltā, pinkainā sunīte sajūsmā piekrītoši ieķīlkestējās un nostājās, saspringusi uzmanībā. Vētra atņirdza zobus un metās tai virsū. Kad Deizija paspēra soli, lai bloķētu uzbrukumu, asinssune pieplaka pie zemes, izvairīdamās no kodiena, un sagraba pretinieci aiz kakla. Uz mirkli Vētra piespieda to pie zemes, bet jau nākamajā brīdī palaida vaļā, un Deizija pielēca kājās.

Vētra draudzīgi nolaižija mazo un pagriezās pret pārējiem. – Tagad mēģiniet jūs.

– Man tas nebūs tik viegli, – Ērkšķe žēlojās. – Man nav tik liels purns kā tev. Es pat pieaugusi nemūžam nespēšu tā sakampt kāda suņa kaklu.

Vētra nelikās to dzirdam. – Šo paņēmienu var izmantot jebkurš suns, pat mazākie. Galvenais ir nevis izmērs, bet pārlicība par saviem spēkiem. Nav svarīgi, ja arī nebūsi cieši ieķērusies. Tavs ienaidnieks – *jebkurš ienaidnieks* – iztrūksies, sajūtot pie rīkles zobus.

Leo nešaubījās, ka tas ir tiesa, tomēr nevilus aizdomājās, kā gan Vētra to zina. Un kur viņa iemācījās to pieplakšanu pie zemes un bloķēšanu? Vētra bija uzaugusi savvaļas barā, nevis pie asinssuņiem. Viņai neviens nebija *mācījis* tādus bīstamus paņēmienus.

Viņa acīmredzot instinktīvi zina, kā ir jācīnās.

Leo priecājās, ka nodevīgā vilka jaukteņa te nav, lai to redzētu. Vecais barvedis Vētrai neuzticējās. To atceroties, Leo nokāra asti, bet skatījās, kā Vabole ieņem vietu pretī Ērkšķei. Suņuka tumšais purniņš iedrebējās, un viņš paspēra soli atpakaļ. *Viņš baidās, ka māsa varētu pārplēst viņam rīkli!* Leo apķērās. Vai vingrinājums bija jaunajiem suņiem par grūtu?

Ērkšķe, atņirgusi zobus, uzklupa brālim tāpat kā pirmīt Vētra un atspērusies metās viņam pie rīkles. Sunīte kustējās ātri un jau uzvaroši ieķilkstējās, taču brālis nopurinājās un atbrīvojās, liekot uzbrucējai zaudēt līdzsvaru. Ērkšķe nogāzās uz sāna, un Vabole ar priekšķepām piespieda viņu pie zemes.

Suņuks pameta nervozu skatienu uz Vētru. – Piedod... tam nevajadzēja tā notikt, es tikai... – Vabole

nokārtu galvu atkāpās, un viņa māsa, kaunīgi iesmilkstējusies, piecēlās kājās.

Leo pār muguru pārskrēja drūmas nojautas tirpas. Mēnesnīcas kucēni bija tikai mazliet jaunāki par Vētru, tomēr baidījās no viņas. *Vai Vētraī piemīt kas tāds, kas liek viņai paklausīt? Iedzimts pārākums?*

Jaunā asinssune viegli iebukņija Ērkšķi. – Neuztraucies, jūs vēl tikai mācāties. Ir jāvingrinās, lai izdotos pareizi. – Vētra pagriezās pret Vaboli. – Nejūties slikti par to, ka tev ir labs instinkts, – cīņā tas var tevi izglābt.

Leo saspringums izplēnēja. Viņš izslēja asti un atvieglots to paluncināja. *Vētra nav tā niknā asinssune, par kādu viņu turēja alfa. Viņa ir pacietīga un saprotoša. Viņa vairāk līdzinās mums nekā asinssuņiem.*

Suns lepnuma uzplūdā pagriezās un devās prom. Vētraī nevajadzēja pieskatītāju. *Es viņai uzticos.* Salnas klātajai zālei kraukstot zem ķepām, Leo tecēja uz apmetnes robežu, kur virs Bezgalīgā ezera slējās klinšu krauja. Gaiss bija sālš un tik auksts, ka koda līdz kaulam. Debesīs biezēja pelēki mākoņi, solot vēl skarbāku laiku. Leo aizvēra acis un atcerējās puteni, ko bija redzējis sapņos par suņuvētru. Atverot plakstus, sunim šķita, ka mana pazibam kokos tumšu kažoku.

Leo aizrāvās elpa. Viņš samirkšķināja acis un ieskatījās ciešāk. Vai viņš bija to tikai iztēlojis? Suns lavījās pār salnaino klajumu, pūlēdamies izturēties iespējami klusāk. Deguns neko nesajuta, un uz cietās

zemes nebija redzami pēdu nospiedumi. Viņš uzmanīgi izošņāja koku puduri. Nemanīja nevienu svešu suni, tomēr Leo skaidri zināja, ka ir kādu redzējis. Spalva saslējās stāvus, un viņš nopētīja apvārsni.

Vai mani kāds izspiegoja?

Lejāk ielejā bija dzirdamas savvaļas bara rejas – suņi laikam bija pabeiguši treniņu. Leo juta savādu nemieru, dzirdot liksmās, atbrīvotās skaņas, kad pašam pakrūtē skraidīja satraukuma skudriņas. Suns vēl pēdējo reizi paskatījās pār plecu un devās atpakaļ uz apmetni.